

mente, den Førdring, at Magthaverne ikke skulle være magtesløse, men formaa at sætte deres Villie igjennem, den Anskuelse, at det er en Redværdigelse af Magten, at den ikke kan sætte sin Villie igjennem, at den ganske rolig bliver stiddende uden at bryde sig om at sætte sin Villie igjennem. Dette er en almindelig Lov, som gjør sig gjældende overalt, hvor Konstitutioner ere indførte, og det er forgjæves, at man vil søge at kaste en saadan Lov over Ende; man kan ikke kaste den over Ende, lige saa lidt som man kan kaste en Naturlov over Ende. Den ærede Rigsdagsmand for Rjøbenhavn's 4de Valgkreds (Scharling) vilde i Gaar bevise, at baade jeg og den ærede Rigsdagsmand fra Leire (Holstein) havde Uret, idet den ene af os sagde, at det var Folkethingets Magt, der blev tilintetgjort, og den anden, at det var Landstingets Magt, der blev tilintetgjort ved det foreliggende Forslags Bedtagelse, men det ærede Medlem for Rjøbenhavns 4de Valgkreds har aldeles misforstaaet det ærede Medlem fra Leire, thi dennes Ytringer gik ud paa, at under nogle Omstændigheder, under de nuværende Omstændigheder, vilde Forslaget være en Tilintetgjørelse af Folkethingets Magt, og under andre Omstændigheder, hvis et Ministerium af Venstre kom til Roret, vilde det være en Tilintetgjørelse af Landstingets Magt. Denne Indvending har derfor aldeles ingen Betydning. Den høitærede Conseilspresident endte sin væsentlig til mig henvendte Tale med en Opfordring til, at jeg skulde sige det og det til mine Venner. Det var, ligesom om han ved dette Udtryk „til mine Venner“ kylede mig langt bort. Jeg kan naturligvis ikke tvinge den høitærede Minister til at være min Ven, men jeg forfikkter ham om, at jeg er hans Ven. Dersom han har overværet 2den Behandling af Finantsloven, vil han have set, med hvilken Trofasthed jeg har stemt for de fleste af de forfaste Forslag; men det har jo, som det synes, ikke fundet nogen Paaskjønnelse. Jeg tror, at sandt Venkab viser sig i, at man tilraader det, man anser for Vennen tjenligt, og jeg kan ikke nægte, at jeg skjønner ikke rettere, end at, naar man i sin politiske Gang saa længe har brugt det ene Ven, er det tjenligt saavel for Sundheden som for Fædrelandet, at man tager sig en Hvile. Den høitagtede Conseilspresident opfordrede mig til, at jeg skulde sige til „mine Venner“, at de skulde skynde sig med Finantsloven. Ja, hvis det kunde virke, skulde jeg med Fornøielse sige det, men desværre mine Ord blive saa ofte

ikke hørte; de blive lige saa lidt hørte af „mine Venner“, som de blive hørte af den høitagtede Conseilspresident. Han har et døvt Øre for mine Foresstillinger. Hvorfor vil han dog ikke love at tage sig lidt af § 27, som efter min Opfattelse er i høieste Grad uforstandig? Naar man kjøber en Kanon — ja, det er en Udgift; men kjøber man et Lokomotiv — nei, det er ingen Udgift; det er en Erhvervelse af Værdi. Naar man bygger et Posthus, en Toldbygning — ja, det er en Udgift; men bygger man derimod et Stationshus — nei, det er ingen Udgift; det er en Erhvervelse af Værdi. Naar man maa kassere Lokomotiver, fordi de ere for gamle, og saa anstaffer sig nye — det er Erhvervelse af Værdier! Det er den Grundfætning, der ligger til Grund for § 27. Ja, den høitagtede Conseilspresident's Hørelse har virkelig taget af, thi jeg har en Gang gjort Indvending med Hensyn til, at Anskaffelse af Lokomotiver, naar de gamle kasseredes, kunde siges at være Anskaffelse af Værdier. Den Gang gav han mig Ret, nu ikke; nu finder han sig ganske rolig ogsaa derti. Det vilde være mig kjært, om den høitagtede Minister dog vilde have lidt mere Indsæende med Finantsloven og dens Uoder. Heller ikke havde han mere Hørelse for mine Bemærkninger om § 28, denne Paragraf, der bestaar i Priffer. Jeg tror, at naar vi skulle have en Oversigt over Landets Indtægter og Udgifter, naar vi efter Grundloven ere berettigede til at fordre, at der forelægges os et saadant Overflag, skal der ogsaa i denne Paragraf optages Resultatet af de Love, som Regjeringen forelægger eller agter at forelægge, og som have finantsiel Betydning og ville medføre betydelige Udgifter. Man overser aldeles, at det er umuligt at have nogen Oversigt over vore Finantsjer, naar det ikke efterkommes. Og samtidig dermed lader man Landstinget behandle alle de Forslag, hvormed denne Paragraf skal fyldes. Landstinget behandler først Forslag, som beløbe sig til over 5 Mill. Kroners Udgifter i Aar, og samtidig behandle vi ganske rolig Finantsloven! Er det en fornuftig Fremgangsmaade? Vi skulle først behandle Finantsloven, og saa forelægge man først for Landstinget Love, der gaa ud paa Bevilling af en 60 Mill. Kroner! Følger man Forsatningen, Grundloven, naar man bruger den Fremgangsmaade? Det gjorde mig ondt, at det var, som om den høitagtede Conseilspresident var ligesom rammet af Rigsdagsmanden fra Leire (Holstein); han havde ikke Roget at sige imod det, han sagde; det staar hen uimodjagt og uigjendrevet.